

MAGASINET  
**stefanus**

45. ÅRGANG – NR. 5 / SEPTEMBER 2015



Syrias flyktninger:  
Hvor er Gud i krisen?

Side 6-9



**APPELL**

*Protester mot Pakistans blasfemilover!*

SIDE 3



**KIRGISISTAN**

*Åpning av det nye familiesenteret*

SIDE 4-5



**EGYPT**

*Koptiske Susan skriver om konvertittenes umulige valg*

SIDE 12-13



**NORD-KOREA**

*Vår partner ble fengslet – men er nå løslatt!*

SIDE 14





Foto: Thea E. Haavet

## LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:  
hag@stefanus.no



# Vekst under press

**Historien om den kristne kirke i Vietnam** er perspektivrik. Etter fire århundrer med forfølgelse og 130 000 martyrer har den katolske kirke i Vietnam i dag over 8 millioner medlemmer. Den er dermed en av de største kirkene i Asia. Den protestantiske kristenhet som er betraktelig yngre, det vil si drøyt hundre år gammel, viser tilsvarende utvikling. Ved Vietnamkrigens slutt i 1975 var det snakk om cirka 160 000 evangeliske kristne. I 2011 kunne en berette om 1,4 millioner. Dette betyr en nidobling. Og veksten ser ut til å fortsette i uforminsket grad.

**Den kristne kirke** har ofte hatt en enestående evne til å slå røtter blant marginaliserte etniske minoriteter, slik også i Vietnam. I fjellområdene midt i landet og i nordvest har evangeliet spredt seg raskt. Ikke minst blant hmong-folket. Men også blant den vietnamesiske majoritetsbefolkning er det sterk vekst. En av Stefanusalliansens partnere, som er leder for en av landets evangeliske kirker, har på få år bidratt til å etablere 800 menigheter.

**Veksten var sterkest** etter at misjonærene forlot landet. Dette innebærer ingen kritikk av vestlige misjonærer, som arbeidet iherdig, og i noen tilfeller ofret sitt liv for den vietnamesiske kirken. Men det viser først og fremst at vekstpotensialet er best når grunnlaget er godt, når troen slår røtter i lokal jord og når lokale kristne står i frontlinjen. De lokale vet best hvordan de skal nå ut til sine egne, hvilke kamper som er verdt å ta og hvordan de skal utkjempes.

**Selv om vietnamesiske** kristne ikke ser ut til å ha noen reservasjoner mot kontakt med kristne fra andre land, er den kristne kirke i Vietnam lite kjent i Vesten. Amerikanernes rolle i Vietnamkrigen ser ut til å ha skapt en kollektiv skyldfølelse som har rammet Vestens kirker så vel som politikere. Få ønsker å ha noen direkte befatning med ett av få gjenstående kommunistregimer i verden. Mens menneskerettighetsaktivister riktignok rapporterer om menneskerettighetsbrudd, ser vietnameserne ut til å klare å begrense internasjonal oppmerksomhet og kritikk. Med sine drøyt 90 millioner innbyggere kan landet vise til en blomstrende økonomi og en voksende turistnæring.

**Restriksjonene på trosfrihet** i Vietnam er store, men de følger ikke et entydig mønster. Vietnamesere er fleksible og uforutsigbare av natur, også i måten de håndterer annerledes tenkende og troende. Deres relasjon til kommunismen er også tøylig. Religiøs overvåking er utbredt. Mens man på den ene siden slår hardt ned på mange enkelttilfeller, viser man på den andre siden en kalkulert forsiktighet i å pådra seg internasjonal oppmerksomhet som kan plassere landet i dårlig lys.

**Restriksjonene er imidlertid** sterke på lokalt nivå. I mange distrikter setter lokale myndigheter begrensninger på muligheten til å skifte tro, utøve sin religion og til å bygge kirker. En ung vietnamesisk kristen ble nylig jaget fra sin egen landsby og ble også nektet opphold i byen han flyktet til.

*«Vi har alle grader av frihet, men min frihet er som en liten bolle med vann. Din frihet er stor som havet.»*

**En utenlandsk kirkeleder** spurte engang en vietnamesisk kollega om han opplevde å ha trosfrihet. Vietnameseren svarte: «Vi har alle grader av frihet, men min frihet er som en liten bolle med vann. Din frihet er stor som havet.» En annen sa følgende: «I Vietnam kan man ikke tjene Herren om man er redd.»

Hans Aage Gravaas  
generalsekretær

**Utgiver** Stefanusalliansen

**Ansvarelig redaktør** Hans Aage Gravaas

**Redaktør** Thea E. Haavet/Gisle Skeie

**Redaksjon** Elisabeth Engelsviken

Kristin Storaker

Jan-Eivind Viumdal

Birgit Solbakken

**Design og trykk** Kai Hansen Trykkeri

**Forsidefoto** Thea E. Haavet. Se side 6-7.

**Opplag** 18 000

**Kontor** Trondheimsveien 137

**Postadresse** P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo

**Telefon** 23 40 88 00

**E-post** post@stefanus.no

**Hjemmeside** www.stefanus.no

**Styreleder** Jan Gossner

**Repr.skapsleder** Karin Riska

**Org. nr.** 970276432

**Bankgiro** 3000 14 57922 Gavekonto



Endelig! Dødsdommen er tilsidesatt. Nå skal Asia Bibis sak opp i høyesterett. (Foto: Privat)



Blasfemilovene har lenge fått kraftig motstand fra rettighets- og minoritetsmiljøer i Pakistan. (Foto: K. M. Chaudary)

#### OPPDATERING PÅ TIDLIGERE APPELLSAKER:

**Sudan:** De to pastorene i Khartoum, som vi appellerte for i april 2015, ble løslatt 5. august! Les mer på side 10.

**Mexico:** De fordrevne protestantiske familiene fra Buenavista Bawitz i Mexico har endelig fått lov til å returnere til sin hjemby etter fem år. Vi appellerte for dem i februar i år.

**Iran:** pastor Farshid Fathi fikk i løpet av sommeren beskjed om at han kan bli løslatt allerede i desember, to år før avtjent straff. Behnam Irani fikk også 15 dagers permisjon fra fengselet mot en høy kausjon. Vi har appellert for begge flere ganger.

## Protester mot blasfemilovene!

Kjære appellvenn –

**I juli kom den gode nyheten om at Asia Bibis sak endelig skal prøves i Pakistans høyesterett.**

Den kristne fembarnsmoren har sittet i fengsel siden sommeren 2009, dømt til døden for å ha fornærmet islam, altså blasfemi. Nå som Asia Bibis sak skal opp i høyesterett, er det et godt tidspunkt å legge ekstra press på Pakistan. Hun er dessverre ikke den eneste som er blitt dømt for blasfemi i Pakistan, etter feilaktige anklager. Det er på høy tid at pakistanske myndigheter gjennomgår og forandrer disse lovene!

Altfor mange uskyldige mennesker lider under de vagt formulerte og sterkt misbrukte blasfemilovene i Pakistan. Særlig religiøse minoriteter risikerer å bli arrestert og dømt, kun basert på rykter om krenkende uttalelser eller handlinger mot islam, Koranen eller profeten Mohammed. I tillegg kan deres familier og nabolag bli angrepet som en kollektiv straff. Falske anklager straffes derimot ikke.

Nesten 40 personer er enten dømt til fengsel på livstid eller dødsstraff, flere av dem kristne. Asia Bibi var en av dem. Sawan Masih er en annen. Flere venter på dom. Noen blir drept av sinte folkemengder, til og med før de rekker å bli arrestert. Dette skjedde med et ungt kristent ektepar som ble kastet i en brennende teglverksovn i fjor høst. De som utøver slik vold, går ofte ustraffet.

Dette må få en slutt!

Sammen med en dyktig pakistansk menneskerettighetsadvokat har vi formulert et brev til pakistanske myndigheter for å legge press på dem til å forandre blasfemilovene. Takk for at du er med og protesterer!

SIGNER APPELLEN VIA VÅRE NETTSIDER:  
[www.stefanus.no](http://www.stefanus.no)

Med vennlig hilsen

Lisa Winther  
rådgiver menneskerettigheter



# Familiesenteret i Kirgisistan er åpnet!

Det var en liten, men begeistret, forsamling som i juni deltok på åpningen av familiesenteret i Kirgisistan. Takket være iherdig lokal innsats og betydelige bidrag fra Stefanusalliansens støttespillere, har det som kun var en dristig visjon, blitt virkelighet.

**Tekst og foto:** Jan-Eivind Viumdal

Ekteparet Maksat og Guljan Töröbekov leder arbeidet. Med tårer takker de alle i Norge som har deltatt med forbønn og penger. Hun, Guljan, er utdannet lege og har spesialisert seg innen familierapi. Han, Maksat, er jurist med spesialområde innen familielovgivning.

I tillegg til solid faglig bakgrunn, har ekteparet også gått en personlig vei som gir dem troverdighet. Gjennom familiekurs har de arbeidet med seg selv og sitt eget ekteskap.

– Før kranglet vi ofte, og jeg har måttet bekjenne og be om tilgivelse for mye. Det Gud har gjort i våre liv, kan han også gjøre i andres liv, forteller Maksat.

Deres motto er «Sunne familier skaper sunne samfunn.» Senteret er det første i sitt slag i Kirgisistan. Det ligger vakert til ved landsbyen Tamchi ved innsjøen Issyk-Kul, kun to-tre timers biltur fra hovedstaden Bisjkek. Navnet på senteret er Bulak, som betyr vannkilde. – Vi ønsker at folk skal kunne komme hit og drikke av kilden, slik at de har noe å ta med seg videre i livet, forteller Maksat og Guljan.

Visjonen er ikke bare et hus. Arbeidet består blant annet i å holde kurs og leirer for familier og unge, samt veilede ektepar. I tillegg blir det forskjellige samlinger for kirker og kristne grupper.

– Vi vil vise familiens verdi og betydning. Vi ønsker å se landet vårt blomstre og utvikle seg positivt. I framtiden vil vi ha et politisk parti som fokuserer på familieverdier. Vi drømmer om et familiedepartement med en familie-minister og at andre land skal gjenopp-



Familien Töröbekov leder arbeidet med det nye familiesenteret. Fra venstre: Norsultan (8), Maksat, Kanekei (6), Guljan og Aiperi (10).

dage verdien av familien som grunnvollen i samfunnet, sier Maksat.

Maksat og Guljan er spesielt stolte over at det nye senteret er bygget uten at de har betalt penger «under bordet».

– Vi er det eneste stedet her som har alle papirene i orden. De andre har bare betalt seg gjennom systemet. Myndighetene har takket oss for dette. Hele tiden har vi holdt fast på den store visjonen om hva vi skal bruke dette stedet til, forteller ekteparet.

Det er blitt en flott bygning, men fremdeles er det flere detaljer som gjenstår: Stoler, lekeplass, en liten bygning for arbeiderne – og de trenger også en badstue, dersom de skal få leid senteret ut til

idrettsfolk. Huset er solid bygget og kan brukes hele året.

Senteret er en viktig brikke i en stor visjon om positiv utvikling i Kirgisistan.

– Vi elsker virkelig familien vår og ønsker at den skal leve i et utviklet land. De skrittene vi tar, er veldig viktige. Vi er ansvarlig for vår generasjon. For oss er dette vegger. Vår visjon er større. Vår generasjon skal være en velsignelse for den neste generasjonen, sier Maksat og Guljan.



Familiesenteret i Kirgisistan. Når dette skrives, er det grønn plen der det på bildet er brun jord.



*Fra en gravlund i nærheten av familiesenteret. Mange kristne opplever problemer når de skal begrave sine døde.*



*En av de mange moskeene som nå bygges i området rundt familiesenteret.*

## Islamisering av Kirgisistan

**De fleste kirgisere ser på seg selv som muslimer. Tradisjonelt har ikke islam betydd stort mer enn det kulturelle, men nå er dette i ferd med å endre seg.**

---

**Tekst og foto:** Jan-Eivind Viumdal

---

Med betydelig økonomisk hjelp fra rike, muslimske land, blir klimaet for annerledes tenkende stadig tøffere. På starten av 2000-tallet fantes det under ti moskeer i Kirgisistan, mens i dag er det moskeer «overalt». For den som kommer regelmessig til moskeen, venter goder av ulike slag. Penger pøses inn, og mennesker oppfordres, lokkes og trues til å bli mer ekstreme i sin tro.

Dette er en voksende bekymring og en betydelig utfordring for den kristne minoriteten i Kirgisistan. Det er van-

skelig å anslå hvor mange som er kristne, men trolig er det mindre enn en halv prosent av en befolkning på rundt fem millioner mennesker.

Sør i landet merkes det tøffe klimaet for kristne godt. Der pågår det en mer eller mindre eksplisitt form for forfølgelse. I nord er det bedre, men likevel

Vi vil elske og respektere alle. Vi utretter ikke noe godt dersom vi bygger opp fiendebilder.

merker de også der at den radikalisererte formen for islam er på frammarsj. Særlig er det tøft i landsbyene. Blant annet er kristne flere ganger blitt truet på forskjellige måter når de skal begrave sine kristne familiemedlemmer.

De kristne i Kirgisistan trenger fortsatt vår omsorg, støtte og forbønn. Med en relativt ung kristen kirke, er det også behov for undervisning. De oppfordrer oss særlig til å be om at de kristne i Kirgisistan skal være ett og til velsignelse for hverandre.

Samtidig pågår det en prosess for å gjøre kristentroen mer «kirgisisk». Mange som ikke er kristne i Kirgisistan, har lett for å hevde at kristendom er noe fremmed. Derfor ønsker flere kristne å vise at det å tro på Jesus ikke er noe fremmed. Det er «kirgisisk».

Stefanusalliansens samarbeidspartnere er opptatt av å vise respekt for muslimer og deres tro.

– Vi vil elske og respektere alle. Vi utretter ikke noe godt dersom vi bygger opp fiendebilder. Det kristne budskapet handler om at Gud elsker alle mennesker, er gjennomgangstonen blant våre partnere.

# Hvor er Gud i krisen?

Krigen i Syria har drevet over 11 millioner mennesker på flukt. Hvor er Gud når krigen herjer og nær halvparten av befolkningen flykter for å redde livet?

Tekst og foto: Thea Elisabeth Haavet, Libanon

Mange kristne i Libanon er stolte over at landet deres er nevnt mer enn 70 ganger i Bibelen, og spesielt over at Jesus reiste rundt sør i landet, der han gjorde mange undere. I dag er Libanon fortsatt det landet i Midtøsten som har størst andel kristne, og samtidig landet der kristne lever tryggest og har størst frihet til å praktisere sin tro. Men også i Libanon, som i resten av Midtøsten, er antallet kristne på vei ned. Og for rundt fem år siden opplevde landet en skjebne som ingen hadde forestilt seg og som har vært med å endre demografien drastisk.

## Flyktningkrisen

Tenk deg at det ble borgerkrig i Sverige, og over to millioner desperate svensker flyktet til Norge. De som hadde råd, leide seg en bolig, ofte en hel familie på ett rom. Andre tok til takke med garasjer, lagerbygg og uferdige hus.



I og rundt Beirut har syrere med lav inntekt funnet husly i nesten hvert eneste nabolag. Store deler av det som var kjent som Beiruts slumområder er forandret til flyktningleirer. Ett av disse områdene er Naba'a.

Det vokste fram flyktningleirer ved svenskegrensen. Noen satte opp telt i parker og offentlige områder. De to millionene prøvde så å få seg jobb i Norge for å brødfø familien. De trengte også vann, strøm og mat som alle andre – og de svenske barna ville gjerne skrives inn på de norske skollene. Det begynte å gå dårligere og dårligere med den norske økonomien – og arbeidsledigheten steg. Det gjorde også bolig- og leieprisene. Samtidig kom nye flyktninger over grensen fra Sverige hver dag. Hvordan ville vi ha reagert? Hvor lenge ville det ha gått før Norge stengte grensene til broderlandet?

Det som har skjedd i Libanon, ligner mye på dette scenariet. Det lille landet, som ikke er større enn Buskerud fylke og bare har 4,5 millioner innbyggere, har tatt imot 1,2 millioner registrerte flyktninger fra Syria. I tillegg kommer flere hundre tusen uregistrerte. På folkemunne sies det nå at annenhver innbygger er syrer. Libanon er blitt det landet i verden som har tatt imot flest flyktninger per innbygger. Dette har ført til et enormt press på landets infrastruktur, og denne våren valgte myndighetene derfor å stenge grensene mot Syria.

Nabolandene har gjort det samme, noe som gjør det nærmest umulig for sivile å flykte fra den brutale krigen. Kanskje ikke så rart at syrerne i fjor utgjorde den største gruppen mennesker som



prøvde å flykte over Middelhavet for å komme i sikkerhet i Europa; verdens mest dødelige sjøvei, ifølge FN. De som har endt opp i Beirut er kanskje blant de heldige, tross alt. Men syrerne blir sjelden ønsket velkommen i nabolandet. Det akutte presset på vertssamfunnet har resultert i spenninger, skepsis og vold mot flyktninger.

## Mange møter Jesus

Situasjonen kan se dystert ut for de syriske flyktningene. Finnes det håp for dem? Hvor er Gud i denne krisen? Kanskje et av svarene finnes i en protestantisk kirke i Beirut, som vi av sikkerhetsgrunner ikke kan navngi. Før den syriske borgerkrigen talte menigheten bare 70 medlemmer. De ba Gud om å sende flere, så menigheten kunne vokse. Bønnesvaret kom raskere enn forventet og var svært overraskende.

Da flyktningene begynte å strømme til Beirut, endte mange opp i et fattigslig område av byen, der også en familie fra menigheten bodde. Familien begynte å hjelpe så mye de kunne. Stådig flere flyktninger besøkte deres lille hjem. Familien sa at hvis de ville vite mer om Jesus, så kunne de bli med i kirken. Det ville de. Mange flyktninger fortalte at de allerede hadde møtt Jesus



*Våre partnere i Libanon gjør et viktig arbeid med å gi barn og unge både skoletilbud, kirkesamlinger og et trygt miljø.*

Josef viser meg et ganske nytt skoleprosjekt som Stefanusalliansen støtter gjennom OM, i det fattige nabolaget Naba'a. Her tar Josef meg med til et senter der kirker og kristne organisasjoner hjelper flyktingene på mange måter. Her holdes det også kristne møter hvor flere hundre muslimer deltar ukentlig. I dag blir jeg møtt av lekende skolebarn og glade barnehyl. – Dette senteret åpnet en skole for to måneder siden. Mange mødre sa til oss at de ikke klarer å ha barna hjemme lenger. Nå får de endelig et skoletilbud, forteller Josef.

Mer enn halvparten av syrerne i Libanon er barn, hvorav de fleste står uten skolegang. For tiden fokuserer vår partnerorganisasjon OM mye på skolegang til syriske barn og unge, både i Syria og i Libanon, et arbeid Stefanusalliansen støtter. Midt i krigen og krisen er Gud til stede for å lindre nød og skape nytt håp gjennom sitt folk og sin kirke.

## FLYKTNINGKRISEN

Borgerkrigen i Syria startet som fredelig protest mot regimet til Bashar al-Assad i mars 2011, men utviklet seg til kamper mellom regjeringssoldater og ulike opprørsgrupper. Borgerkrigen i Syria har forårsaket den største flyktningskatastrofen siden Den andre verdenskrig. Fire millioner har flyktet ut av Syria, og dobbelt så mange er internt fordrevet. Nabolandene har tatt imot 95 prosent av alle flyktingene fra Syria. Ifølge Flyktningskonvensjonen har verdenssamfunnet en plikt til å dele ansvaret, når konflikt fører til masseflykt som blir til byrde for enkeltland.

*(Kilde: Flyktningshjelpen, FN)*

i en drøm eller visjon. Han hadde fortalt dem at de skulle få gode nyheter i Libanon.

Kirkens hjelpearbeid for disse flyktingene vokser stadig og inkluderer i dag alt fra mathjelp til kvinnegrupper. De siste årene har kirken vokst fra 70 til nesten 600 medlemmer. Rundt halvparten er syrere med muslimsk bakgrunn.

### På gudstjeneste

Det er søndag. Jeg blir med på den første av to gudstjenester i kirken. Når klokka nærmer seg elleve, begynner bussene å komme. Fem busslaster med syriske flyktinger fra fattige områder i Beirut. De fleste damene har på seg hijab. Kirken er stappfull. Etter lovsangen kan de som vil, dele hva Jesus har gjort i livet deres. Hånd etter hånd går i været. Damer med hijab forteller, den ene etter den andre: «Jesus har gitt hele familien fred!» «Jesus helbredet meg.» «Jesus har gitt meg en fred jeg aldri har opplevd før.» Jeg sitter på bakerste benk og gråter. Disse flyktingene fra Syria har mistet alt, men de for-

teller om en glede som overgår all menneskelig forstand. Og det er ikke bare teori; den nye troen bærer dem midt i krisen og tragedien.

– Livet deres er ikke lett, forteller seniorpastoren meg.

– Når en kvinne bestemmer seg for å følge Jesus, begynner kampen. Veldig ofte blir hun slått og misbrukt av sin mann fordi hun vil forlate islam. I mange tilfeller ender det likevel opp med at hun leder sin mann til Jesus, sier pastoren. Det var en mann som i sinne fulgte kona si til et kirkemøte. Da han møtte kjærlighet og respekt, og så at det ikke var drikking og promiskuitet i menigheten, ble han selv en troende. Nå sitter han alltid på fremste rad, forteller pastoren.

### Mye skjer

Det er ikke bare i denne kirken de opplever at mange muslimer søker Jesus. Også i flyktningleirene i Beekadalen, og andre steder i Libanon og Syria, skjer det samme.

– Dette er Kornelius-øyeblikket til den syriske kirken. De siste to årene har hundrevis av muslimer blitt Jesustroende bare her i Beirut, sier Josef Widmer, vår kontakt i Operasjon Mobilisering (OM).

**Se filmer fra arbeidet i Beirut på vår youtube-kanal Stefanus!**

# Kalt til krigssonen

Da lille Elsa ble født, måtte de forlate Aleppo for en stund. Men Edward og Karen Homsy føler seg fortsatt kalt til å bringe håp i «helvetes forgård».

Tekst og foto: Thea Elisabeth Haavet, Libanon

Stefanusalliansen møter den lille familien på et bakeri i Beirut. Her i Libanons hovedstad har det unge ekteparet oppholdt seg siden lille Elsa kom til verden i Aleppo for noen uker siden.

– Vi er beredt til å ofre våre egne liv, men ikke hennes, sier Edward.

Med lange perioder uten vann og strøm er det vanskelig å ta vare på en nyfødt baby i den krigsherjede storbyen.

– Selv ble jeg syk i fire måneder, på grunn av røyken fra generatorene. Jeg er personlig villig til å ofre, men Elsa er en gave fra Gud som vi må ta vare på, sier den unge mannen, som til vanlig leder hjelpearbeidet til Alliance Church i Aleppo. Nå følger han opp arbeidet gjennom internett når det er mulig, og besøker hjemmekirken i Syria rundt en gang i måneden.

– Kanskje dette er en tid for å samle nye krefter, men vi ønsker ikke å forlate Aleppo for godt, sier han.

## Syrias stolthet

Edward studerte business og kristendom i England, da han følte at Gud kalte ham til å jobbe for kirken i Syria.

– Det var et vanskelig valg. Foreldrene mine bor i Kuwait og ønsket at jeg skulle bo og jobbe der, forteller han. Til slutt valgte han likevel å returnere til hjembyen Aleppo. Det var i 2009. To år etter startet krigen.

**Stefanusalliansen** støtter syriske kristne og andre som lider, gjennom Operasjon Mobilisering og deres lokale kirkenettverk.

Før borgerkrigen startet, var Aleppo den største byen i Syria med over to millioner innbyggere. Byen var også landets kommersielle hovedstad, en by med historisk stolthet som også ble kalt østens Genève. I dag ligger store deler av byen i ruiner og er delt: En liten del er under regimets kontroll, størstedelen tilhører opposisjonen. Det pågår stadig kamper mellom de to fraksjonene, og de som kan, forlater byen. Sivile i Aleppo utsettes for umenneskelige grusomheter, både av regjeringsstyrker og av opprørere, heter det i en rapport fra Amnesty International som kom i vår.

– En rakett kan lande hvor som helst, når som helst. Det er ikke noe som heter sikker sone. Mange mennesker dør, forteller Edward.

## Mangler mat

I tillegg til å holde ut brutale angrep fra begge sider, lever folk i Aleppo under elendige forhold og sliter med å få tak i de mest nødvendige ting som mat, medisiner, vann og elektrisitet. Omlag halvparten av Syrias befolkning trenger akutt humanitær hjelp, som følge av borgerkrigen. Stefanusalliansen ønsker å bidra, gjennom å støtte hjelpearbeidet til lokale kirker.

– Vår kirke bidrar blant annet med mat, medisiner og sesongbasert hjelp som tepper og jakker om vinteren. I krisetilfeller bidrar vi også med penger til å bygge opp igjen leiligheter som er blitt ødelagt av raketter. Både kristne, muslimer, kurdere og andre mottar hjelp, og kirken hjelper til sammen 5 000 familier, forteller Edward.



Hjelpearbeidet er med på å forandre muslimenes oppfatning av de kristne, som ofte ikke er så bra.

– Vi har mange historier som viser dette. En gammel, muslimsk mann ble veldig overrasket over at jeg hjalp ham. Han sa: «Jeg trodde kristne gikk på nattklubb, drakk og levde utsvevende.» Da han så at vi hjalp, og at klærne våre var nesten som deres, sa han: «Dere er gode mennesker.» En annen mann sa: «Dere hjelper oss mer enn muslimene og moskeen», forteller Karen.

## Slitne av krig

Den langvarige borgerkrigen har ført til at frykten og desperasjonen blant sivile i Aleppo er stor. Mange føler seg forlatt og har mistet alt fremtidshåp. Å leve i en krigssone, tærer også på hjelpearbeiderne i kirken.

– Da vi manglet elektrisitet i seks timer i begynnelsen av krigen, følte vi at det





*Karen (27) og Edward (30) leder hjelpearbeidet til Alliance Church i krigsherjede Aleppo. Da lille Elsa kom til verden, måtte familien ta en pause i Libanon. Over halvparten av de kristne har forlatt Aleppo. De som er igjen, har det svært vanskelig.*

var helt utholdelig. Nå har vi strøm ofte bare to timer om dagen, og vi blir overrasket når vi har lys!

Edward forteller at vannet stadig blir borte, en gang var de uten vann i 45 dager. Da sto folk i lange køer for å kjøpe flaskevann. Uten vann og strøm, blir hverdagslige ting som å vaske klær en stor utfordring.

– Vi må vente til strømmen kommer, men da er det ikke alltid vi har vann, forteller Edward. Å dusje krever også både vann og elektrisitet, for dusjen virker ikke med generator. Slik har vi levd i to-tre år. Mange blir slitne fordi alt er så vanskelig, sier Karen.

Hver tredje måned har ekteparet dratt til Libanon i en uke eller to, for å lade batteriene. Nå som de har en baby i huset, har de bestemt seg for å bli litt lenger.

– Til tross for den tragiske situasjonen, virker dere langt fra deprimert?

– Vi stoler på Gud, og Han gir oss fred. Vi kjenner oss ofte igjen i det som står i Salmenes bok og har ved mange anledninger opplevd å bli beskyttet. En gang falt en bombe rett bak oss. Jeg var sammen med Karen. En søppelbøtte hindret splintene i å treffe oss. En annen gang skulle jeg forberede en preken. Vanligvis gjør jeg det på stua, men jeg fikk for meg at jeg skulle gå inn på kontoret. Da hørte jeg glasset i stuevinduet knuse, på grunn av en rakett. Vi har mange slike historier, forteller Edward.

### Kristne flykter

De fleste kristne som har hatt råd og mulighet, har forlatt Aleppo. Før krigen var det over 250 000 kristne i byen. Nå har mer enn halvparten dratt.

– Noen dro til kysten, der det er tryggere. Noen søkte asyl i utlandet. Noen selger alt, til og med leilighetene sine, for å betale menneskesmuglere som kan hjelpe dem til Hellas, Sverige eller andre steder, sier Edward.

Han forteller at noen forlater Syria på grunn av mangel på fremtidshåp. Andre flykter i redsel for at IS eller andre ekstremistiske grupperinger skal overta.

– For kristne er det en kamp om å være eller ikke være. Vi kan ikke overleve med IS. Da byen Idleb falt, drepte ikke IS de kristne, men de tvang kvinnene til å kle seg med hijab og ville innføre sharia-lover. Da flyktet alle de kristne. For sunnimuslimene er det ikke noen stor overgang, men for kristne er det utålelig, forklarer Karen.

– IS legitimerer alt de gjør med tekster i Koranen, blant annet salg av kvinner. Regimet sier derimot at dette ikke er islam. Vi må skille mellom muslimer

og islam. Noen muslimer vet veldig lite om religionen sin.

Ekteparet råder sjelden de kristne til å bli:

– Vi sier alltid at hvis du ønsker å bli her, så har det en pris. Er du villig til å betale den eller ikke? Personlig oppmuntrer jeg ingen til å bli. Tvert imot hjelper vi noen til å dra. Vi er ikke kalt til å bli drept hvis det er mulig å komme unna, sier Edward.

Dette er sterke inntrykk fra en virkelighet langt fra min egen i Oslos fredelige gater. Jeg tenker på bibelverset i Romerne 12,13: «Vær med og hjelp de hellige som lider nød, og legg vinn på gjestfrihet.» Hva betyr det for oss i dag, med tanke på våre trossøsken og andre som lider i Syria? Og vil vi i Norge og Europa gjestfritt ta imot flyktninger som kommer hit for å slippe unna «helvetes forgård»?



*Ofte er vannet borte i flere dager i Aleppo. Her henter barn vann til å dusje og gå på do, fra en brønn utenfor kirken. (Foto: OM)*



# Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

## SUDAN

### Gladmelding om sørsudanske pastorer

Den 5. august kom den gledelige meldingen om at pastorene Michael Yat (49) og Peter Yen (36) er løslatt. Pastorene har sittet fengslet i Khartoum siden i vinter. De har hatt en rekke falske anklager mot seg, hvorav to kunne medført dødsstraff. På den siste retts-høringen den 5. august bestemte dommeren at de skulle dømmes for mindre alvorlige forhold. Siden de allerede hadde sittet inne lenger enn de var dømt for, ble de umiddelbart løslatt. «Jeg føler meg endelig fri etter å ha vært i fengsel i mange måneder. Det er som om jeg er blitt født på ny», sa pastor Michael Yat etter løslatelsen.



Kona til en av pastorene sa: «Fortell kirken i hele verden at Gud har hørt deres bønner og at pastorene nå er satt fri.»

Det har vært stor spenning knyttet til domsavsigelsen. Dommeren har vært under press fra islamister for å dømme

de to til strenge straffer. Samtidig har det vært massive, internasjonale protester mot arrestasjonene. Under domsavsigelsen var representanter fra flere lands ambassader til stede. Pastorene ønsket å forlate landet allerede dagen etter, men ble stanset på flyplassen i Khartoum. De ble fortalt at et tidligere reiseforbud fortsatt stod ved lag. Forsvarsadvokatene har anket reiseforbudet, og det arbeides nå for å få det opphevet.

Den 19. august meldte Morning Star News at pastorene hadde ankommet sine hjem i Juba, til stor glede for familiene deres og alle som har bedt for dem. (Foto: Privat)

## EGYPT

### Stor aktivitet på Anastasia og Anafora

Da vi i juni gikk inn i feriemodus, skjedde det motsatte på biskop Thomas' senter, Anastasia, i Egypt. Juni, juli og august er travle måneder her. Skoler og universiteter har sommerferie, så mange benytter anledningen til å komme til Anafora og Anastasia. Stadig flere menigheter ønsker å bruke stedet for å ha åndelig og sosialt felleskap. På grunn av alle mulighetene på Anastasia, ligger alt til rette for flotte dager for ulike menighetsgrupper.

Anastasia blir også brukt som møtested for kirkelig ansatte. 8.–11. juni var det en stor, koptisk konferanse med over 200 personer til stede, og pave Tawadros var en av talerne. På konferansen var ledere i den koptiske kirke fra Egypt samlet for å styrke samholdet blant ansatte og jobbe med strategi. Konferansen ble til stor inspirasjon for deltagerne, og den er den første i sitt slag som er blitt arrangert i Egypt.

Også mange av de «vanlige» kursene

på Anastasia har gått sin gang i sommer. Blant annet kursene som blir holdt i samarbeid med universitetet i Lyon, kvinnekurs og seminar med fokus på rus. Bredden i disse kursene viser hvor unikt dette stedet er. På Anastasia møtes paven, prester, kvinner uten utdanning, mennesker som sliter med rus, sosialarbeidere og ungdom som søker kunnskap og felleskap. Det er ikke mange steder i verden du finner en plass som denne!

## EGYPT OG NORGE

### Båndene styrkes

Agder og Telemark blir vennskapsbispedømme med det egyptiske bispedømmet El Qussia, som ledes av biskop Thomas (bildet). I juni var representanter fra det norske bispedømmet og Stefanusalliansen i Egypt for å drøfte innholdet i avtalen. For begge bispedømmene er det viktig at samarbeidet består av likeverdige parter og er gjensidig berikende.

Biskopen i Agder og Telemark, Stein Reinertsen (bildet), deltok på reisen og



Biskop Thomas og biskop Stein Reinertsen.

gleder seg stort over mulighetene som ligger i dette samarbeidet. Biskop Thomas er også en svært viktig samarbeids-

partner for Stefanusalliansen. Han er en visjonær mann, en stor tenker og en som gjennomfører. Han møter gammel og ung, rik og fattig med en varme og oppmerksomhet som er enestående. Som en betrodd medarbeider av den koptiske paven i Egypt, er han en betydningsfull person i Egypt.

Inngåelsen av samarbeidsavtalen skal markeres i Kristiansand domkirke i forbindelse med «Søndag for de forfulgte» den 8. november i år.

(Foto: Stefanusalliansen)

## TYRKIA

### Kirke i fremgang

Lederen for Antalya evangeliske kirke, Ramazan Arkan (bildet), forteller at de er svært takknemlige for all støtte de har fått til sitt nye kirkebygg. Etter ti års virksomhet er de snart ferdig med å samle inn penger. De håper på å kunne åpne i februar neste år.

Videre forteller han om store ting som skjer i menigheten, slikt som døve Ibrahim som begynte å komme til kirken. Han hadde hele livet vært muslim, men følte seg desillusjonert både når det gjaldt tro og hvordan han ble behandlet av andre mennesker. Omtrent samtidig begynte en kvinne som kunne

døvespråk å gå i menigheten. Hun kunne oversette for ham. Ibrahim kom til tro og begynte å dele evangeliet med sine venner. Han lagde også en egen Youtube-video hvor han snakket om sin kristne tro på tyrkisk tegnspråk. Dette gjorde sterkt inntrykk på vennene hans, og flere begynte å gå i kirken. I dag er også ni av vennene hans blitt kristne. I alt har menigheten nå tretten døve medlemmer.

For ikke lenge siden ble elleve personer døpt i en flott gudstjeneste i kirkehagen. Tre av dem tilhører menigheten i nabobyen Alanya.

(Foto: Thea Haavet)



## PAKISTAN

### Høyesterett tilsidesetter Asia Bibis dødsdom

Den 22. juli ble det kjent at Pakistans høyesterett har tilsidesatt dødsdommen mot Asia Bibi, som mange av oss har fulgt gjennom flere år. Hun er en kristen fembarnsmor som har sittet fengslet i seks år. Det begynte med en kranjel mellom kvinner på jordene i Punjab-provinsen. De andre mente at vannet fra brønnen hun hadde hentet det i, var urent fordi hun var kristen. Det førte til arrestasjon og anklager om å ha fornærmet profeten Muhammed. Hun ble dømt til døden etter Pakistans svært kontroversielle blasfemilover.

Leder for Stefanusalliansens mennes-



kerettighetsavdeling, Ed Brown, sier at alle lignende saker som har kommet

helt til høyesterett, så langt er blitt omgjort, så det er grunn til å være håpefulle. Stefanusalliansen støtter Asia Bibi og familien hennes med økonomisk og praktisk hjelp som mat til henne på isolatcellen. Dessuten har det flere ganger vært arrangert appellaksjoner der tusenvis av nordmenn har skrevet til pakistanske myndigheter og bedt om at hun blir satt fri. Nå har altså høyesterett bestemt at hun skal få prøve hele saken på nytt, og både familien hennes og andre som har fulgt saken, tror at dette vil bety at hun til slutt blir løslatt. (Foto: Privat)

## AFRIKA

### Kan du hjelpe oss?

Som nevnt i forrige nummer av Magasinet Stefanus, er Stefanusalliansen i ferd med å etablere seg på Afrikas Horn. I en tid med krevende valutakurser er det vanskelig å finne plass til alle nødvendige investeringer. Ett av flere akutte behov er innkjøp av en bil til bruk i til dels ulendt terreng. Kan noen av Stefanusalliansens

venner tenke seg å gi en ekstragave til dette? Ikke som erstatning til det ordinære budsjettet, men som et ekstra håndslag? Hvis du tenner på denne utfordringen, merk gaven «Bil Afrikas Horn». Bildet viser en ung representant for det muslimske afarfolket i Etiopia, Eritrea og Djibouti. (Foto: Hans Aage Gravaas)



# Konvertittenes umulige valg

Det er rundt fem år siden første gang jeg møtte noen som hadde forlatt islam for å følge Kristus. Det skjedde i et av Kairos slumområder, der en pastor i skjul hadde satt opp et bibliotek og et slags lærested for konvertitter, i en liten leilighet i en nedslitt bygning.

*Susan Williams (pseudonym) er en ung, koptisk kvinne i Kairo. Hun følger utviklingen i landet tett, med fokus på situasjonen for kopterne og andre minoriteter. Her skriver hun for Magasinet Stefanus om konvertittenes vanskelige situasjon.*

I biblioteket, omgitt av talløse bibler og annen kristen litteratur, satt en mann ved et bord. Han holdt en kvinne i hånden; hans kone, en evangelisk kristen og etnisk kopter, seks måneder

Han sa at forskjellen mellom den mannen vi intervjuet og den mannen han hadde vært, var ekstrem.

på vei med deres første barn. Jeg oversatte for en journalist som var i Egypt for å intervju konvertitter, og slik ble jeg kjent med parets historie. De stod overfor store juridiske problemer samt et forferdelig dilemma som de var nødt til å løse.

## Hatet kristne

Til min ergrelse kan jeg ikke huske den viktigste delen av mannens historie – hvordan han møtte Jesus. Kanskje han kom over en bibel, i likhet med mange andre konvertitter, og ble slått av kontrastene mellom Bibelen og Koranen og dratt mot Jesu person. Eller kanskje han, slik mange opplever, hadde en drøm eller visjon av Jesus. Uansett

hvordan han ble en kristen: Han sa at forskjellen mellom den mannen vi intervjuet og den mannen han hadde vært, var ekstrem.

Da han tok imot Jesus, var han medlem av en knallhard islamistfamilie. I trettiårene, som han fremdeles var i, hadde han en gang reist til Afghanistan for å trene som jihadistkriger og dra til Irak for å kjempe mot de USA-ledede styrkene der. Men skjebnen hadde grepet inn underveis, og mannen returnerte til Egypt før han kunne slutte seg til en militiagruppe.

Mannen ba om ikke å bli navngitt. Han fortalte at han hatet kristne, før han selv ble en av dem. Vi spurte ham hvordan han ville ha reagert den gang, dersom noen i hans familie var blitt kristne. Svaret kom kjapt og utilsørt: «Jeg ville ha drept dem med bare nevene.»

Etter at han ble en kristen, sluttet han med voldsbruk og ble en undervisende pastor og leder for en ungdomsgruppe i den evangeliske kirken hvor han etter hvert skulle møte sin kone.

## Farlig apostasi

Frafall fra islam regnes som en forbrytelse i islamsk lov og en forrædersk handling mot enheten av muslimske troende. Apostasi, kjent som «al-Riddah», regnes som frivillig å forlate islam og konvertere til en annen religion – eller å bli «ikke-praktiserende». Til tross for at enkelte islamske ledere utsteder fatwaer som skal tilfredsstillende Vesten, regner den overveldende majoriteten av islamske



skriftlærde i Midtøsten apostasi som en forbrytelse som kan straffes med døden, selv om dette sjelden utføres offentlig. Og galluper viser at over 80 prosent av Egypts muslimer mener at myndighetene bør henrette apostater. Tallene er ikke stort bedre i andre land i Midtøsten.

Ifølge islamsk lov og sedvane skal apostaten gis en viss tid til å angre seg og vende tilbake til islam, før en eventuell dødsstraff kan eksekveres. Å overbevise en muslim om å vende tilbake til folden kan ta mange former, fra å bli utfrosset i samfunnet til fengsling og tortur. Dersom apostaten til syvende og sist ikke vil vende om igjen, har en «god» muslim ikke bare rett til, men også religiøs plikt til, å ta livet av vedkommende.

## Tøft for konvertitter

Da den tidligere muslimen begynte å fortelle andre om sin tro på Kristus, var reaksjonene forutsigbare. Familien hans vendte seg mot ham på voldelig vis, til slutt jaget de ham fra landsbyen. Han flyktet til Kairo, hvor han hverken hadde jobb eller bosted. Nesten alle konvertitter møter de samme vanskelig-



Hendene til paret som omtales i artikkelen.  
(Foto: Will Morris)

muslim av staten, kunne egyptiske myndigheter med loven i hånden bestemme at barnet skulle fratas dem. Paret ble tvunget til å ta et forferdelig valg. De kunne la barnet bli født ved et statlig sykehus, med risiko for at myndighetene ville ta barnet fra dem. Eller moren kunne dra dit alene og late som om hun hadde hatt et utsvevende sexliv og ikke visste hvem som var faren. Men ettersom heller ikke dette ville gi barnet full juridisk beskyttelse, vurderte de en tredje, nesten unevnelig, mulighet: De kunne få barnet og umiddelbart etter fødselen gi det fra seg til et kristent par. Da ville de trolig aldri få se barnet sitt igjen, men de ville vite at det ble oppdratt i et kristent hjem.

hetene, når det gjelder arbeid. Det er nesten umulig å finne jobb noe sted, dersom de identifiserer seg selv eller blir identifisert av andre som konvertitter. Til og med kan enkelte kristne arbeidsgivere være redde for å ansette konvertitter, fordi de frykter å havne i trøbbel, og særlig hvis de begynner å evangelisere for muslimer.

Men han fant omsider en jobb. Likevel fortsatte livet å være vanskelig.

### Teori og praksis

Den egyptiske grunnloven garanterer tros-, tanke- og religionsfrihet. Friheten til å utøve religiøse ritualer, og etablere tilbedelsessteder, for følgere av en av de tre abramittiske religionene, er lovregulert. Artikkel 64, fra Egypts grunnlov av 2014, slår fast at «trosfriheten er absolutt». Men denne, og andre grunnlovsartikler som garanterer for trosfriheten, overprøves av grunnlovens artikkel 2: «Islam er Statens religion, og arabisk er offisielt språk. Prinsippene fra islamsk sharia er hovedkilden for lovgivningen.» Altså er trosfriheten garantert; med mindre Koranen, hadith eller sharia sier noe annet – noe de gjør.

Derfor kan lover om trosfrihet i Egypt på papiret være svært forskjellig fra hvordan de blir praktisert. Medlemmer av den koptiske, kristne minoriteten ikke bare kan, men oppfordres til å konvertere til islam. Det er enkelt og lovlig. Men det finnes ingen slik mekanisme for muslimer som ønsker å følge Kristus. Dette får den besynderlige effekten at konvertitter til kristendommen ikke har noen «juridisk person» utenfor islam, som de altså har forlatt.

### Det umulige valget

Mannen jeg møtte, bestemte seg for å omgå dette problemet, etter at han ble gift med en koptisk kvinne. Han tok et kristent navn og begynte å leve åpent med sin tro, som om han hadde vært en kristen hele tiden. Men planen gikk i vasken da han ble oppdaget av Egypts sikkerhetspoliti under en rutinekontroll i boligkomplekset hvor paret bodde. Han ble ført i fengsel, banket opp og løslatt med rettslige anklager om å ha levd under falsk identitet; en identitet mannen fremholdt var hans ekte, etter som han ikke lenger var muslim.

Etter arrestasjonen, og siden deres ennå ufødte barn ville bli regnet som

### Spørsmålet

Jeg klarte ikke å ta innover meg den dype desperasjonen og sterke troen som eksisterte side om side i deres hjerter. Et spørsmål begynte å presse seg frem: Hva kunne jeg selv ha forlatt, for å følge Gud?

Kunne jeg ha gitt bort mitt eget barn, for at det skulle få vokse opp med Kristus? Eller ville jeg ha bøyd meg og gjort hva som helst, til og med iscenesatt en falsk konvertering til islam, for å få beholde barnet?

Jeg har fremdeles ikke noe svar.

Månedene gikk. Det kom en revolusjon, og det kom en motrevolusjon, og jeg mistet kontakten med paret. Jeg liker å tenke at myndighetene mistet sporet av dem. Ja, hvis jeg skal være helt ærlig, liker jeg å tenke at Gud tillot en revolusjon å skje i Egypt – for å beskytte dette ene barnet, og dette paret som fulgte Gud av hele sitt hjerte.

Det får jeg nok aldri vite – på denne siden av livet.

(Oversettelse: Gisle Skeie)

# Store muligheter i Nord-Korea

Stefanusalliansen har i lang tid hatt et sterkt fokus på Nord-Korea. Sammen med flere samarbeidspartnere har vi gitt viktige bidrag på ulike fronter.

**Tekst:** Hans Aage Gravaas

**Foto:** Bjørn A. Wegge

En av våre partnere, Peter Hahn, vokste opp i Nord-Korea, men forlot landet i ung alder. Med utenlandsk statsborgerskap og ved oppnådd pensjonsalder returnerte han til landet. Han har nå i over femten år stått i bresjen for et omfattende sosialt arbeid. Sammen med gode medarbeidere har han arbeidet hardt. De nyter stor tillit i lokalbefolkningen. De snakker språket, kjenner kulturen og har god inngang. Stefanusalliansen har i mer enn ti år støttet flere av deres prosjekter i de nordlige områdene av landet, nær grensen til Kina. Vi har også selv besøkt landet mange ganger.

## Boller, soyamelk og mer

Arbeidet er variert. Stefanusalliansen har først og fremst støttet produksjon og distribusjon av næringsrike boller og soyamelk til nordkoreanske barn i skoler og barnehager. I et land med store utfordringer og hvor faste og regelmessige måltider langt ifra er en selvfølge, er dette et viktig bidrag. Det fortelles at barna nå yter langt bedre på skolen enn de gjorde før. De slipper å



*Peter Hahn ble fengslet – men er løslatt! Her deler han ut soyamelk til barna.*

bruke energi på å tenke på at de er sultne. Vi ønsker ikke bare å opprettholde vår innsats på dette området, men også å øke vårt bidrag. Vil du være med?

Nord-Korea har en anstrengt økonomi. Folk trenger arbeid og penger for å overleve. Om nordkoreanerne kan være skeptiske til mange utenlandske aktører, har vår partner og hans organisasjon opplevd økende tillit. De utfordres nå også til å gå inn i nye oppgaver på andre felter i Nord-Korea. Dette innebærer en indirekte utfordring til Stefanusalliansen om å gå enda tyngre inn.

## Fengslet – og løslatt!

Kinesiske myndigheter har i den senere tid slått hardt ned på virksomheter med utenlandsk tilknytning på grensen til Nord-Korea. Helt siden i fjor sommer har Peter Hahn, som har vært bosatt på kinesisk side, og flere av hans medarbeidere sittet i kinesisk fengsel. Basert på falske anklager ble de plassert på side-

linjen. Mens jeg skriver denne artikkelen, får jeg imidlertid en gledesmelding om at Peter Hahn er løslatt! Dette er svar på mange bønner. Han blir nå utvist av Kina, og kan reise til sin familie i utlandet for å restituere seg og samle krefter etter et krevende fengselsopphold.

Mens lederen var satt på sidelinjen, har arbeidet gått sin gang i Nord-Korea. Dyktige medarbeidere har videreført og videreutviklet arbeidet på en utmerket måte. Det er tydelig at det tillitsbyggende arbeid som Peter Hahn har drevet, har gitt frukter. Nasjonal registrering er sikret, og arbeidet utvides. Arbeidet er også sikret gjennom registreringer i andre land.

Undertegnede møtte flere av Peter Hahns medarbeidere rett før sommerferien. Det er optimisme å spore i flokken. Til tross for fraværet av deres leder har nye dører åpnet seg. Nå utfordres vi til nye oppgaver i Nord-Korea. Dette vil du få høre mer om når tiden er moden.

«Jeg elsker mitt folk», sa Peter Hahn til meg en gang, med tårer i øyekroken. Denne kjærligheten brakte ham i fengsel. Vil du være med på å videreføre hans kall, ja, vårt kall?



*For de nordkoreanske barna er brøtdelingen et høydepunkt.*

# «Etter Skoletid» med aksjonsdag for Egypt

Lørdag 16. mai stilte elevene fra «Etter Skoletid» opp foran Flateby Grendesenter og arrangerte for andre gang en aksjonsdag for prosjektet sitt i Egypt.

Etter en tre timers kald innsats med salg av vafler, lodd og lopper, fikk elevene samlet inn kr 4 462,- til Anastasia ungdomssenter utenfor Kairo. På slaget klokken 12 kom tryllekunstneren Vasilios og hadde et forrykende trylleshows. Han tryllet bort et av barna på fra «Etter Skoletid». Heldigvis ble han tryllet frem igjen! Ute på plassen fikk alle barn mulighet til å kaste kubb. Takk til alle elevene som bidro! Dette ble en fin dag for både elever og de mange fremmøtte, og i år har elevene vært veldig flinke til å samle inn penger til ungdommene i Egypt.

«Etter Skoletid» er et tilbud på Flateby menighetshus for elever på Stranden skole. Kirken ønsker å tilby et trygt sted for barna å være etter skoletid. Hver tirsdag åpnes døren for



elevene, med servering av et enkelt måltid, leksehjelp, aktiviteter og en kort fellessamling med sang og bibelfortellinger.

## Hagetreff og salg for Mama Maggie

Lørdag 6. juni var hagen til Liv og Kjartan Telle på Saltrød utenfor Arendal fylt med mennesker som hygget seg med kaffe og kaker i det vakre været.

Rundt på hekker, i trær og i busker hang hjemmelagde produkter som kunne kjøpes, alt laget og stelt i stand av en energisk bukett damer i sin beste alder. Salg av akvareller og kort, stauder, ulike søm- og strikkeprodukter, mat og drikke, solosang og informasjon om prosjektet skapte en meningsfull stund i den vakre hagen. Det var stor glede hos de gode kvinner da de kunne sende avgårde hele kr 21 600,- til støtte for barna i søppelbyene i Egypt.

Flott initiativ og flott innsats! Kanskje det smitter?





Gill Holby. (Foto: Privat)

## Til minne om Gill Holby

Den 20. august i år døde Gillian Margaret Beresford Holby, av de fleste bedre kjent som Gill Holby. Hun var en av initiativtakerne til Misjon bak Jernteppet og ble 88 år gammel.

Thea Haavet, informasjonsleder i Stefanusalliansen, møtte Gill Holby i juni. I Magasinet Stefanus 4-2015 var hun intervjuet over tre sider, hvor hun fortalte den spennende historien om hvordan Misjon bak Jernteppet ble en realitet, etter et møte mellom henne selv og Richard Wurmbbrand. Thea sier: «Jeg er veldig glad for at jeg fikk møte henne i sommer. Hun var en enestående dame og satt med en viktig bit av organisasjonens historie. Og hun overrakte oss brevvekslingen mellom henne selv og Wurmbbrand. Det kjennes godt at vi rakk å presentere henne ordentlig for Stefanusalliansens støttespillere.»

Våre tanker går til Gill Holbys familie.  
Fred over hennes gode minne.



Fra et tidligere fakkeltog i Bergen. (Foto: Ingrid Anette Larsen)

## Fakkeltog for Syria og Irak

Også denne høsten blir det fakkeltog for trosfrihet og forfulgte kristne på mange steder i vårt vidstrakte land! I år blir det fokus på Syria og Irak, hvor kristne og andre grupper lever med stor frykt for morgendagen. Borgerkrigen raser i Syria. IS-krigerne sprer sin gift og vold både i Syria og Irak.

De kristne i disse landene tilhører verdens eldste kirker. Men frykt, trusler, vold og drap gjør at stadig flere av dem nå forlater Midtøsten. De ber om vår forbønn og støtte, for å kunne bli værende i en region som trenger dem mer enn noen gang.

Vis solidaritet – bli med i fakkeltog!  
Informasjon om hvor og når finner du her:  
[www.stefanus.no](http://www.stefanus.no)

## Husk «Søndag for de forfulgte»

Støtt opp om denne internasjonale solidaritetsdagen! I år faller den på 8. november, og kirker i en rekke land står denne dagen samlet i bønn og solidaritet med kristne som betaler en høy pris for sin tro. Passer ikke 8. november, kan man selvsagt legge markeringen til en annen søndag.

Under årets aksjon fokuserer Stefanusalliansen spesielt på Syria og Irak. I løpet av september blir det lagt ut mange skreddersydde gudstjenesteressurser i vår fyldige ressursbank: [www.stefanus.no](http://www.stefanus.no).

«Søndag for de forfulgte» markeres i stadig flere norske menigheter, både frikirkelige og i Den norske kirke. Sjekk i din menighet for klokkeslett og utfyllende informasjon!

Foto: Scanstockphoto

